

„Бау-у-у...! Бау-у-у...!“ се повтори и по-трети по вси страни. Скоро луната и звѣздитѣ, звѣздитѣ и небето видѣха на полянката множество тъмни сѣнки, които заиграха весело — неспирно. Само единъ вой и тѣ бѣха събрани вече, за да прѣкарать дружно нѣколко минути отъ тегловния си животъ.

Тукъ, подъ напора на глада и студа, започнаха да се боричкатъ, прѣскачатъ и играятъ. Отъ глѣдъ тракаха зжби; храна нигдѣ сега нѣмаше за тѣхъ. А колко имъ се искаше да си похапнатъ месце! Да тръгнатъ толкова рано за село, тѣ не се рѣшаваха.

За това си тукъ играятъ,
 Глада дано позабравятъ;
 Па кога имъ той надвие,
 Всички дружно ще завиятъ
 И ще хукнатъ да си дирятъ
 Или храна, или куршумъ.

Когато играта ги измори, тѣ налѣгаха по два — по три изъ гората около полянката, прѣзъ срѣдата на която минаваше пѣтя за града. Отъ врѣме на врѣме повдигаха лѣниво глава, потракваха заканително остри зжби прѣдъ лунага и звѣздитѣ и пакъ спущаха клепки на голѣми очи. Сега прѣдъ тѣхъ се откриваха зелени полета, по които крѣхки агънца, вакли овчици, гойни кравици рупкатъ, рупкатъ росна трѣвица. Звѣроветѣ налитатъ, но полетага бѣгатъ, — бѣгатъ съ тѣхъ и стадата. Тѣ напрѣгатъ послѣдни сили, за да ги стигнатъ, но напрасдно: въ мигъ зеленитѣ полета се обличатъ въ бѣла прѣмѣна, а стадата се обръщатъ на голѣми и малки дървета. Сепнато вълцитѣ отваряха очи и пакъ потракваха гладни зжби